

tidspunktet ændres (dvs. udskydes) fra stiftelsestidspunktet til forfaldstidspunktet.

Udvalget har ved fastlæggelsen af forældelsesfristens længde lagt vægt på, at der er tale om fordringer, hvis eksistens og størrelse er klart bevissikret, og at den korte forældelsesfrist derfor – ligesom i dag – ikke bør finde anvendelse. En absolut frist på 10 år vil imidlertid efter udvalgets opfattelse indebære, at hensynet til kreditor er tilstrækkelig tilgodeset.

Baggrunden for forslaget om at ændre begyndelsestidspunktet er navnlig, at den gældende ordning for så vidt angår gældsbreve kan have den uheldige konsekvens, at kravet kan være forældet, inden det er forfaldet. Herudover vil ændringen medføre, at der gælder samme begyndelsestidspunkt som ved andre fordringer.

Udvalget finder, at bestemmelsen om særligt retsgrundlag ligesom efter gældende ret skal omfatte *gældsbreve* (og forlig), hvorimod der ikke er behov for som i 1908-lovens § 1, stk. 2, at medtage andre skriftlige erklæringer, som indeholder en anerkendelse af fordringens tilblivelse og størrelse. Det selvstændige indhold af denne tilføjelse er begrænset, og efter udvalgets opfattelse kan der ikke peges på et særligt behov for at medtage sådanne andre skriftlige skylderkæringer. Da gældsrebrevsbegrebet alene omfatter pengeforpligtelser, vil skylderkæringer vedrørende andet end pengeforpligtelser dermed ikke være omfattet af undtagelsesbestemmelsen vedrørende fordringer med særligt retsgrundlag.

Værdipapirhandelsloven indeholder i § 73 en bestemmelse om, at krav på betaling i henhold til fondsaktiver forældes efter lovgivningens almindelige regler. Da bestemmelsen blot henviser til, at de almindelige forældelsesregler gælder for fondsaktiver, er der efter udvalgets opfattelse behov for udtrykkeligt i forældelsesloven at fastsætte, at forældelsesfristen for obligationer, som er fondsaktiver, er 10 år, når fordringen er registreret i en værdipapircentral. Udtrykket »en værdipapircentral« omfatter ikke blot den eksisterende danske værdipapircentral, men også andre fora, hvor gældsbreve kan eller i fremtiden vil kunne registreres.

Det bemærkes, at aktier også er omfattet af begrebet fondsaktiver, men da aktier er udtryk for en ejendomsret og ikke omfattes af det almindelige fordringsbegreb, forældes aktier ikke. Fordring på aktieudbytte er derimod omfattet af værdipapirhandelslovens § 73, således at de almindelige forældelsesregler finder anvendelse herpå.

Bestemmelsen om særligt retsgrundlag bør efter udvalgets opfattelse herudover på samme måde som

efter gældende ret omfatte *frivillige forlig, retsforlig, domme og voldgiftsafgørelser*.

Endvidere er udvalget af den opfattelse, at bestemmelsen – ligeledes svarende til gældende ret – bør omfatte *betalingspåkrav påtegnet af fogedretten* efter reglerne i retsplejelovens kapitel 44 a.

Det følger af gældende ret, at en opgørelse i fogedretten i forbindelse med foretagelse af udlæg ikke etablerer et særligt retsgrundlag. Udvalget foreslår ikke ændringer heraf. Imidlertid foreslår udvalget en regel om, at hvis der for en fordring med særligt retsgrundlag sker afbrydelse af forældelsesfristen ved indgivelse af anmodning om udlæg, løber en ny forældelsesfrist på 10 år også for de under fogedforretningen opgjorte omkostninger og uforældede renter. Der henvises til pkt. 3.3.1.4 nedenfor.

Udvalget finder endvidere, at *ankenævnsafgørelser*, som er blevet bindende, på samme måde som efter gældende ret bør være omfattet af begrebet »særligt retsgrundlag«.

Hvad angår *administrative afgørelser*, finder udvalget, at en sådan afgørelse bør anses for et særligt retsgrundlag, hvis afgørelsen fastslår kravets eksistens og størrelse og er bindende for parterne, fordi den hverken kan indbringes for nogen anden administrativ myndighed eller for domstolene, eller fordi den ikke er indbragt for en anden administrativ myndighed eller for domstolene inden for en foreskrevet frist. Det bemærkes, at det er udgangspunktet, at der ikke gælder frister for at indbringe en administrativ afgørelse for højere administrativ myndighed eller for domstolene.

Ud over administrative afgørelser om privates krav bør efter udvalgets opfattelse også administrative afgørelser om det offentliges krav mod private være omfattet, hvis der er tale om afgørelser, der opfylder de nævnte betingelser.

Udvalget har ikke fundet, at der er behov for i bestemmelsen om særligt retsgrundlag udtrykkeligt at nævne administrative myndigheders afgørelser eller ankenævnsafgørelser, men det foreslås at angive, at der skal være tale om, at kravet er fastslået ved dom mv. »eller anden bindende afgørelse«.

Udvalget foreslår, at bestemmelsen om særligt retsgrundlag ligesom efter gældende ret alene skal omfatte kravet på hovedstolen samt *renter*, der er påløbet – og ikke er forældet – på tidspunktet for tilvejebringelsen af det særlige retsgrundlag. Krav på renter, der påløber efter tilvejebringelsen af det særlige retsgrundlag, skal derimod være omfattet af hovedreglen i lovforslagets § 3 om en forældelsesfrist på 3 år svarende til, at disse renter i dag er omfattet af 1908-loven. Det